

Publicerad 2010-05-18 19:57 av Smörblomma

Havet - ett starkt naturelement

Olycksfågeln

Vassa regndroppar piskar ner över det gråa havet

Längst ute på bryggan står en lång och smalväxt man i trettiårsåldern

Hans blonda hår är redan genomblött av regnet, och stora, tunga droppar rinner sakta nerför hans panna

Där de samlas upp en stund för att vila i de tjocka ögonbrynen

Så vått, så kallt

Starka vindpustar blåser kring honom

Havet fräser och lyfter upp vitt skum på sina vita vågtoppar

Precis som den vackra majdagen för tjugofem år sedan

När han och föräldrarna satte sig i båten för att segla ut en stund

Ute på havet förbyttes det vackra vädret snabbt på ett ögonblick

Båten kantrade och det fräsande havet drog ner mamma och pappa

Det djävulska havet behöll dem båda

Endast honom vill inte havet ha, han lämnades kvar att ligga på ytan och guppa runt i sin lilla orange flytväst

Vattnet var kallt och vasst mot honom

Han hade varit rädd och ropat efter mamma och pappa

Alla sade att han hade haft tur som överlevt

Det tyckte inte han

Olycksfågeln

Drygt tjugo år senare lekte hans lilla flicka på stranden, ute på stenen vid djupvattnet dit hon inte fick gå

Genom fönstret uppe från stugan, hann han se hennes röda kjol när vattnet svepte ner henne

Det djävulska, förhatliga vattnet

Han sprang genom det illvilliga, hånfulla vattnet

Simmade och sökte efter sin flicka

Tillslut hittade han henne

Vit, uppsvullen och livlös låg hon i hans armar

Havet skrattade fräsande

Regnet ute på bryggan står tätt

Den blonde mannen känner sig som ett med det vassa regnet och de brusande vågorna

"Olycksfågeln", hånar vattnet honom retfullt och illasinnat. "Du vågar inte"

Han lyfter upp den tunga stenen som ligger bredvid honom ute på bryggkanten

Håller den tätt intill sig, och ser att repet är ordentligt fastknutet runt stenkroppen

Den andra ändan av det korta repet har han virat stadigt runt sin midja

"Du vågar inte" fräser havet segervisst. "Du är bara en patetisk olycksfågel, dina föräldrar och din lilla dotter tillhör mig nu. För alltid! Olycksfågel kommer du för evigt att förbli"

Med vidöppna ögon sluter han stenen tätt intill sitt bröst

Tar bara ett enda kort steg ut från bryggkanten, och livet som olycksfågel är över

"Välkommen", fräser det skummande havet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Smörblomma med Poeter.se id #33078 innehar upphovsrätten